

אתגרתא

בשבע 1144 | י' באייר תשפ"ה, 08.05.25

היום בו הבינה
המלאכותית
תשאיר אותנו
חסרי עבודה

חנה קטן

וולי וולפסטל,
מנכ"ל פורום
הגבורה, מביא
את הקול שהעם
צמא לשמוע

רבקי גולדפינגר,
עניין אישי

תפקיד חיייהם

ערן ואילנית לנסקי ויתרו על קריירה בתיאטרון
ובטלוויזיה לטובת חיי תורה ומצוות, אבל זוג
השחקנים עם הכיפה והמטפחת מצא לעצמו דרך
חדשה להמשיך את ההצגה

יוסף ארנפלד

יחד כל
ילדי
ישראל

ב"ה

משתתפים בתהלוכה ונוסעים לרבי

מצטרפים בל"ג בעומר לתהלוכות הילדים
שייסד הרבי מליובאוויטש
לכבוד רבי שמעון בר יוחאי

ספרי
קודש

מופעים

פרסים

5 זכיות

בזוג כרטיסי טיסה
להורה וילד/ה
לחצר וציון הרבי בניו יורק

חמישי-שישי, יז-יח אייר, 15-16.5

לפרטים על התהלוכה הקרובה אליכם
היכנסו לאתר חב"ד ישראל

חב"ד
כל הלב לכל אחד
צעירי
אגודת
חב"ד

chabadisrael.co.il
חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

התהלוכה

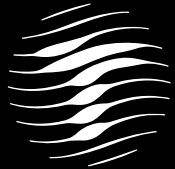
זה לא עוד מזגן
זו טכנולוגיה מבית טוב

תדיראן אינוורטר מיזג של כל המעלות

שקט יותר חסכוני יותר מתקדם יותר

TADIRAN

לייעוץ ומכירה:
1-700-703-400

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

הפנס השבועי

עלון השבת 'שיחת השבוע' חוגג 2,000 גיליונות. הזדמנות להודות וגם לחשוף סיפור אישי

ויכוחים ובשום 'הוכחות', שכן האור שבתורה יסלק מאליה את כל הקושיות והטרוניות. ובמילים פשוטות: החובה המוטלת בימים אלה על כולנו היא לשכנע יהודי ללמוד קצת תורה, לקיים איזו מצווה, לראות שבת יהודית וכיוצא באלה. בלי ויכוחים ובלי פלפולים - פשוט לומר ליהודי: טעם, ראה, נסה, קח ולו משהו ממורשת אבותיך.

המציאות מוכיחה ששיטה זו של הפצת אור היא היעילה מכל האחרות. יהודי שראה במו עיניו מהי שבת יהודית - לא יהיה זקוק עוד להסברים על חשיבותה של השבת. יהודי שישתתף פעם-פעמיים בשיעור תורה - לעולם לא ידבר עוד על התורה כפי שמדברים עליה אלה שלא למדוה מימיהם. המאור שבתורה ובמצוות יעשה

כבר את שלו. אם כל אחד מאיתנו יהפוך להיות 'פנסא' קטן בסביבתו - נמצא פתאום את עצמנו בארץ שכולה אור והחושך יסתלק מאליה. כדאי לנסות!.

מדהים כמה המאמר הזה רלוונטי להיום. ואולי בעצם: מייאש כמה הוא רלוונטי להיום, אחרי כמעט ארבעים שנה. טוב, קודם כול אם היינו מקשיבים אז, בשנת תשמ"ז, למתווה שברוד וחב"ד מציעים לסכסוך הישראלי-ישראלי, אולי היינו נמצאים היום במקום שונה. ועוד לא מאוחר להתחיל להאיר בפנס היהודי שיש לכל אחד מאיתנו, ולהזמין כבר השבוע מישוה לשולחן השבת שלנו. אבל האמת היא שאנחנו אכן נמצאים במקום שונה, טוב יותר. אל תאמינו למה שמספרים לכם עיתונים אחרים (וגם עלוני שבת אחרים). ולראיה: מספר הקוראים של שיחת השבוע, כלומר מספר הבאים בשערי בתי הכנסת ובתי חב"ד בעולם כולו, עלה משמעותית מאז הגיליון הראשון. והוא עלה עוד יותר מאז השבר הגדול שאחרי השבעה באוקטובר. ואפרופו השבעה באוקטובר, כמה חבל שממשלות ישראל לא הקשיבו למאמרים התקיפים של ברוד בתקופת אוסלו ובתקופת ההתנתקות. היו נחסכים לנו הרבה מאוד "חיים יהודיים".

ולסיום, אני רוצה לא רק לברך את העלון לרגל התאריך החגיגי, אלא גם לצטט עוד קטע קצר אחד מתוך 'שיחת השבוע'. לא מהגיליון הראשון אלא מהאחרון, זה של שבת שעברה. תקראו מה כתבה שם אחת המשתתפות בפרויקט החגיגי: "גדלתי באזור השרון. כשאחי הקטן התקרב לגיל 13, הוא למד לקראת בר המצווה. כמשפחה שלא הגיעה לבית הכנסת, הוטלה עלינו אז משימה: להגיע איתו בשבת בבוקר או בימי החול לבית כנסת ששמו 'שבת אחים' ברמת השרון, כדי להיות שם כמה פעמים, ממש 'להתאמן' ולהכיר. מדי פעם הצטרפתי להוריי הקינים במשימה הזו.

נהניתי מאוד, כי אלה היו השנים שבהן התחלתי להתקרב אל התורה והמצוות. ויש, על ספסל בבית הכנסת, בזמן שאחי הקטן למד איך עולים לתורה, נתקלתי בעלון שנראה לי מסקרן - 'שיחת השבוע'. התחלתי לקחת אותו איתי הביתה באופן קבוע, ולקרוא כל מילה, מההתחלה ועד הסוף. אפשר היה לבחון אותי גם על הפרסומת לחברת הביטוח... המאמר השבועי של הרב מנחם ברוד עזר לי באותן שנים לגבש את ההשקפה היהודית שלי. אני זוכרת מאמר אחד שנתן לי הרבה השראה וכו. נכתב שם שגם אם ההתקדמות שלנו לעבר היהדות היא איטית, גם אם יש קשיים וזה לוקח זמן, העיקר הוא שמתקדמים. שמבחינה מעשית, אנחנו עושים יותר ויותר. גם אם זה צעד קטן אחרי צעד קטן, העיקר שהכיוון הוא קדימה. הראיונות בעמוד האחורי חשפו בפניי עולם יהודי מגוון שבו יהודים רבים, לא רק אני, מתחברים למורשת שלהם. מאז אני ממשיכה כמובן לעקוב, אבל יש בי תודה מיוחדת על אותן שנים ראשונות, כשלא היו לי מקורות מידע חיוניים על היהדות, רק מה שסיפרו לי בתקשורת. אז תמשיכו בשליחותכם. אי אפשר לדעת איזה יהודי מגיע לבית כנסת לראשונה ממש עכשיו ולוקח ליד את הגיליון ה-2,000, ואיזו ברכה הוא יכתוב לכם לגיליון ה-3,000...".

מרגש, אה? אותי יותר. אני נשוי לזאת שכתבה את הטקסט הזה. אמרתי לכם שהעיתון שאתם קוראים בשבת בבית הכנסת יכול להשפיע עליכם ועל ילדיכם לדורות? ●

גיליון מספר 1 של 'שיחת השבוע'. י"ט כסלו, תשמ"ז

ובכל הגילים, כתבו על ההשפעה של העיתון על חייהם. מדהים, אך למרות ההבדלים בין המשתתפים בפרויקט החגיגי, כולם מתארים "חזוית ממש" שבועית די דומה עם העיתון על מדוריו הקבועים. 'שיחת השבוע' באמת הצליח ליצור קונצנוס נדיר. הכי קרוב לסלוגן השאפתני שלו, כבר מהשבוע הראשון, "הגיליון השבועי לכל יהודי".

לפני כשלוש שנים העלון התרחב ונוספו בו מדורים חדשים, אבל אני עדיין קורא אותו, כמו שנהגתי בילדותי בבית הכנסת במושב גימזו, מהסוף להתחלה: מתחיל ב"חיים יהודיים", שכותב בשנים האחרונות מנחם כהן. תמיד אני שואל את עצמי: איך לא נגמר לעורכי העיתון (ולקדוש ברך הוא) מאגר היהודים עם הסיפורים האישיים המרגשים האלה? ואיזה מגוון איך-סופי של יהודים כל כך שונים מכל רחבי העולם, אבל עם נקודה פנימית חזקה שחוזרת כמעט בכל מדור (אולי לרגל הגיליון החגיגי צריך לערוך כינוס שבו ישתתפו 2,000 היהודים שהופיע במדור "חיים יהודיים", או לפחות להוציא לאור ספר עם מיטב הסיפורים. כלומר, סדרת ספרים).

ואז, אחרי הקריאה של הדף האחרון, אני מגיע לעמוד הראשון, אל המאמר הפותח שאותו כותב, מהגיליון הראשון, עורך העלון הרב מנחם ברוד. שבוע אחרי שבוע אחרי שבוע (תכתבו כאן עכשיו 2,000 פעם את המילה "שבוע"... של השקפה יהודית, בהירה, חכמה ותמציתית על ענייני השעה. היכולת של הרב ברוד לגעת גם בנושאים שבמחלוקת, להשמיע דעה ברורה, לא מתבלבלת, לא מתייפפת, תקיפה כשצריך, ועם זאת תמיד עניינית ואפילו נעימה, היא פלא בעיניי. והפלא השבועי הזה מתרחש כי הכותב הוא סוג של שליח הרבי מלובביץ' לענייני כתיבה. מצד אחד אהבת ישראל אמיתית, ומצד שני דעה לא מתפשרת בענייני שלמות התורה, העם והארץ. בעצם למה "מצד שני"? זה אותו צד.

השבוע הלכתי לארכיונים וחיפשתי מה כתב ברוד במאמר הראשון של הגיליון הראשון, שיצא בי"ט בכסלו תשמ"ז. שנים לפני שהתאריך הזה היה מוכר לרבים כל כך (טוב, הרב משה שילת היה אז נער דתי-לאומי בן 11 ממעלה אדומים): "גיליון ראשון זה של 'שיחת השבוע' יוצא לאור לקראת חג הגאולה. יום מתאים להתחיל בו מפעל שקשור בהפצת התורה ובהפצת מעיינותיה של תורת החסידות, ותקוותנו ותפילתנו היא שהגיליון אכן ימלא ייעוד זה בשלמות האפשרית.

אנו חיים בימים לא קלים. נוסף על החזית שיש לנו עם האויבים מבחוץ, דומה שהולכת ונוצרת אצלנו חזית פנימית של מאבק בין יהודים דתיים לבין המכונים 'חילוניים'. ישנה מתיחות שהולכת ומחריפה, והאווירה נעכרת בהתבטאויות שאין להעלותן על הכתב. רבים מתלבטים בימים אלה ושואלים את עצמם: מה עושים? האם על שומרי המצוות להשיב מלחמה שערה, בלי לבחול אף באותן שיטות מכוונות שנקודות עדידי מחרפה של היהדות? ואולי עדיף לכופף את הראש ולהמתין עד יעבור זעם? ואולי בכלל מוטב להסתגר בדל"ת אמות של תורה ותפילה ולא להתייחס כלל למה שקורה בחוץ?".

וכאן מגיע הפתרון שמציע ברוד: "תארו לעצמכם קבוצת אנשים שנלכדה במערה אפלה. זה צועק שהציאה היא מצד ימין, וזה מתעקש לטעון שהציאה היא דווקא מצד שמאל. והשלישי עומד ונשבע שרק אם ילכו ישר יגיעו אל הפתח. כך הם עומדים ורבים ומתקוטטים ביניהם, תוך כדי הגישוש באפלה, כאשר כל אחד בטוח שהצדק עימו ושקראם ישמעו בקולו יצליחו להינצל. ועכשיו תארו לעצמכם שבתוך הקבוצה הזאת מצוי אדם שמכיר את הדרך, ושביכסו פנס, אך במקום לשלוף את הפנס ולהאיר, הוא עומד ומתווכח ומנסה להוכיח בהוכחות שכליות שהצדק עימו. הרי הוא עומד ומכילה את כוחותיו לריק; שוטה שכמותך, במקום להתווכח - הוצא את הפנס מכיסך והאיר!

זה מה שקורה לרבים מאיתנו. אנו עומדים ומתפלמסים עם אלה שלא זכו למאור שבתורה והמגששים באפילה רוחנית, ואנו מנסים להוכיח להם שהצדק עימנו. אין פלא אפוא שאין זה עולה בנקל. במקום ההתפלמסות העקרה הזאת עלינו פשוט לתת ליהודים את אור התורה, להניע אותם לטעום מעץ החיים, ואז יתברר לפתע שאין צורך בשום

חשבתם פעם איזו מדיה תקשורתית הכי משפיעה על התודעה שלכם ושל הילדים שלכם? עיתון? רדיו? רשתות חברתיות? אני חושב שבכל הנוגע למגזר שפוקד מדי שבת את בתי הכנסת - שהוא כידוע המגזר הגדול בישראל: דתיים, חרדים ומסורתיים - כלי התקשורת עם ההשפעה העמוקה ביותר, בכל ימות השבוע, הם עלוני השבת.

ואני אסביר. בששת ימי המעשה אנחנו צורכים חדשות ופרשנויות ממקורות מידע רבים ומגוונים. כל מה שאנחנו רואים או שומעים נכנס אלינו לתודעה ופועל את פעולתו, ואני ממש לא מזלזל בכוח של אף אחד מהם. ברור שיש השפעה לתוכנית הרדיו שאיתה אתם פותחים את היום (כן, פרסומות גלויה. ראשון-חמישי, שבע בבוקר, רדיו קול חי. היו עימי). ברור שיש השפעה לאתר שממנו אתם בוחרים לצרוך חדשות. יש השפעה לעיתון שאתם מנויים עליו. ואני גם לא ממעיט בהשפעה העצומה של המדיה החזקה בישראל - קבוצת הווסטסאפ המשפחתית. ובכל זאת, בתוך ים המידע ששוטף אותנו מכל כיוון, האייטם שאליו נחשפנו, אפילו אם הוא מרגש מאוד או מעצבן מאוד או מעורר מחשבה מאוד - נעלם לנו מהתודעה אחרי זמן לא רב. לעיתים אפילו אחרי כמה שניות. ככה זה בעולם של הסחות דעת. ואתם יודעים מה? יש בזה יתרונות. תלוי מה האייטם.

כל זה בששת ימי ההסחות. אבל שבת זה כידוע סיפור אחר. בשבת יש לנו נשמה יתרה. גם בלי לדעת מה בדיוק זה אומר, כולנו מרגישים את זה, נכון? ובשבת יש לנו גם תודעה יתרה. כבר כתבתי פה בעבר איך כשהייתי נער צעיר, תמיד שאלו אותנו בולוול: למה אתם שומרים שבת? הרי זה התחיל לפני אלפי שנים, בעידן פרימיטיבי שבו הדלקת אש, למשל, הייתה כרוכה במלאכה פיזית מפרכת. אבל בעולם המתקדם שלנו זה רק לחיצת כפתור, או למה כל המגבלות הטרדניות האלה? קודם כל התשובה היא: כי זה מה שה' ציווה. נבין או לא נבין. אבל נדמה לי שהיום, בעידן הסלולרי שמטריף את חיינו ופוגע לנו בשלוות הנפש, בקשר עם הילדים ובקשר עם עצמנו - אין מי שלא מבין כמה יום אחד בשבוע של מנוחה וקדושה, של התנתקות, של התחברות, הכרחי לחיינו. כבר שנים לא שמעתי את הטיעון "פעם היו צריכים לשפשף אבני צור זו בזו..." ובדיוק לכן, אם נחזור לעניין שאיתי פתחנו, לכל מה שאנחנו קוראים בשבת יש השפעה גדולה לאין ערוך ממה שאנחנו קוראים בימות החול. הטקסטים האלה לא נעלמים לנו כל כך מהר מהתודעה.

אז תשאלו: למה אתה מדבר דווקא על עלוני השבת? דבר על כל מה שאנחנו קוראים לאורך השבת. ובכן, אתם צודקים, ובכל זאת מה שמייחד את העלונים, הוא שאנחנו פוגשים אותם בבית הכנסת. בשעות שלפני הפריים-טיים המשפחתי. לפני רגעי השיא של השבוע שבהם כל המשפחה מתכנסת ביחד למפגש ארוך ומשמעותי. התודעה שאיתה אנחנו באים לסעודת שבת היא קריטית. אני לא רוצה להפריז, אבל ייתכן שהיא משפיעה על ילדינו לדורות. היא משפיעה יותר מדברי התורה שנגיד בסעודה ויותר מהזמירות. ברור שגם להם יש השפעה, אבל מתוך התודעה הזאת יורמו שיחות החולין, על ענייני היום והשעה, על החדשות, על המלחמה, על מגורים אחרים. מה שקראנו בבית הכנסת לפני שולחן השבת יצא מאיתנו בסעודה, בידועין או בלא יודעין.

ולכן אנחנו צריכים להיות זהירים במיוחד עם הצריכה התקשורתית שלנו ברגעים הקובעים האלה. מה אנחנו בוחרים לקרוא (וכמובן שלפני הכול, מתי אנחנו קוראים: הרי יש אומרים שגם לקריאת התורה ולתפילה יש חשיבות לתודעה שלנו...). אפשר לומר בפרפרזה על המשפט החסידי המפורסם: שולחן השבת שלך יושפע מעלון השבת שלך, תוודא שעלון השבת שלך יהיה כזה שאתה רוצה שישפיע על שולחן השבת שלך.

ובתוך ערימה הולכת וגדלה של עלונים, שרבים מהם עושים את שבתנו חול, ממשכיכים את הרוח הרעה של הפיד והרשתות לתוך שבת קודש, בולט עלון אחד שכבר קרוב לארבעים שנה מתחבר לנשמה היתרה. 'שיחת השבוע' של צעירי אגודת חב"ד. הוא מצליח לשמור על קו מכוון, סולידי, ועם כל זאת מעניין, רלוונטי, מחדש, מעורר מחשבה. בשבוע שעבר התפרסם הגיליון ה-2,000, ולרגל ציון הדרך החגיגי, שורה של קוראים מפורסמים, מכל הגוונים

עולים לגליל הופכים לאוניברסיטה

יום פתוח
22.5

לא חסרות סיבות לעלות לגליל - אם זה בשביל הנוף, בשביל הנחלים, בשביל האווירה... ובמקרה שלנו, באקדמית תל-חי, זה גם בשביל לימודי תואר ראשון ושני ברמה הכי גבוהה שיש. ואם זה לא מספיק, השנה יש עוד סיבה, הסיבה הכי משמעותית וציונית שיש - היום הפתוח של תל-חי חוזר לתל-חי, ואתם נהנים מחגיגה גלילית ענקית עם ים הפתעות, הטבות היסטוריות ואווירה שאפשר לייצר רק בגליל.

שנה ראשונה חינם* לכולללם כבר אמרנו?

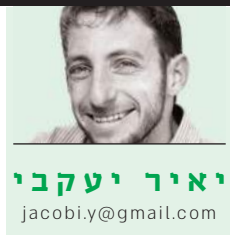
תל-חי
אוניברסיטה בהקמה

לפרטים והרשמה דברו איתנו
9827* או סרקו את ה-QR:

הסעות
מרחבי הארץ

*כפוף לתקנון

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

מחלה של מאזדה

ניגש להתלונן. הוא כמובן עשה את זה בחן המיוחד שלו. "יעקבי, אומרים שאחת מתופעות הלוואי של מדחס רועש היא צמיגים חתוכים". כמה עדינות באיש אחד. כבר חמישה סבבי מילואים מאחוריו ועדיין נשאר אותו דוקן רגיש שהכרנו. באמת אין אנשים כאלה. "יצחק נשמה", עניתי לו, "אם כל כך אכפת לך מרעשים טורדניים, בוא תיגש למואזין בכפר הסמוך ותטפל בו. אחרי זה דבר איתי". זו האמת העצובה חברים, הכי קל לאכוף את החוק מול היהודי המסכן שכל חטאו הוא חוסר אכפתיות מעור התוף של שכניו. אבל כשזה אצל בני דודינו פתאום העקרונות הללו נעלמים. למחרת בבוקר אכן מצאנו צמיג חתוך ברכב. של שלמה השכן. מר דוקן המסכן עשה כל כך הרבה מילואים ששכח איזה רכב שייך למי. שלמה מצידו החליט שמדובר כנראה בנזק של השכונה וביקש לערוך פגישה מיוחדת של הרחוב שבה נדון איך למנוע מוונדליזם כזה להישנות. בפגישה המדוברת הצעתי בנדיבות להשאיר את המאזדה שלי מונעת בלילה כדי שהרעש שלה יפחיד את הנוער וידאג שלא יתקרבו לרחובנו. ההצעה נדחתה פה אחד. כאמור, יש אנשים שפשוט לא רוצים לפתור בעיות. כמה ימים אחר כך נסענו אני ואשתי ביחד במאזדה. "עשית לי הפתעה?" אשתי שאלה פתאום. שאלה מלחיצה, בטח כשהמחווה הרומנטית האחרונה שאתה זוכר שעשית לאשתך בהפתעה הייתה ב־2019. אז חייכתי חיוך שמשמע לשני פנים וחייכתי להתפתחויות. "נו, הרכב שקט", היא אמרה לבסוף, "תיקנת אותו..." מסכנה כזאת. אני את המדחס הזה לא מתקן גם אם מנכ"ל חברת מאזדה בעצמו דופק לי על הדלת ומבקש להפסיק לעשות לו בורות. זה פשוט המזגן שהיה כבוי. אבל בחישוב מהיר הסקתי שלפנינו עוד שבועות ארוכים של מזג אוויר אביבי שלא יצריך מזגן, אז חייכתי כמי שנתפס והודיתי במחווה שמעולם לא חשבתי להציע. "ברור שתיקנתי", אמרתי לה, "האושר שלך שווה לי יותר מהכול". מה שהגיע אחר כך הם שבועות ארוכים של מזג אוויר אביבי, מדחס שקט וזוגיות יעקבנית מבלבלת. עד שהאביב חלף עבר והשמש הישראלית היוקדת אילצה אותי להפעיל שוב את המזגן ולאפשר למדחס הצעקני לשוב ולהכריז על קיומו. "שוב פעם הרעש הזה?" אשתי התאוננה, "אתה צריך לחזור למוסכניק שייקח אחריות, זה מדחס חדש". "אנסה, אבל בכנות אני חושב שאין המון מה לעשות", אמרתי לה בצער, "זו המחלה של המאזדות".

הרכב שלנו מרעיש. הו הו כמה שהוא מרעיש. יש שאלה פילוסופית ידועה: אם רכב מרעיש לבד ביער, האם הוא באמת מרעיש? התשובה היא כן. בהחלט. מרעיש באבוב. אם אתם גרים בשכונה שלנו אני כמובן לא מחדש לכם כלום, אתם מכירים את המפגע מקרוב. אבל אם אתם גרים בשכונה ממול אז פתרתי לכם תעלומה. הזמזום האגרסיבי הזה שאתם שומעים בשעות ספורדיות במשך היום? לא, המואזין לא "מנסה משהו קצת אחר", זו המאזדה שלנו שנותנת בראש. העניין הוא במזגן. יותר נכון במדחס. הוא לא מקולקל, אגב, דווקא עובד טוב מתמיד. אבל מרעיש, הו הו כמה שהוא מרעיש. כמו אושיית רשת בינונית מאוד, גם המדחס שלנו יודע שהוא צריך לעשות רעש אחרת לאף אחד לא יהיה אכפת מזה שהוא עובד. הילדים היו הראשונים לשים לב. לפני משהו כמו שנה הבחנתי שהילדים תמיד יודעים לחכות מחוץ לבית כשאני מגיע. הנחתי שהם מחכים שם שעות ארוכות בכליון עיניים, אז לא. הם פשוט שומעים את הקולות מהכניסה לשכונה ויודעים שאבא מגיע. הלכתי למוסך לבדוק את העניין. המוסכניק הציע להחליף את המדחס באחד כזה חדש שלא יודע ליחצן את העשייה של עצמו. כמובן שהסכמתי, עד ששמעתי את המחיר. אלף חמש מאות שקל לא כולל עבודה כדי להחליף מדחס תקין שכל חטאו הוא עודף מוטיבציה? לא יקום ולא יהיה. מה גם שהרעש מפריע רק למי שנמצא מחוץ לרכב. מי שנמצא בפנים יושב לו בפנאן במזגן ולא שומע כלום. מקרה קלאסי של זה לא נהנה וזה חסר. אז שכוייח. אשתי סברה שלא שכוייח. ניסיתי, כמו כל מוסכניק שמסרב לקחת אחריות, להגיד לה ש"זו המחלה של המאזדות" ובזה לסגור את הסיפור, אבל היא התעקשה שזה מטריד. קצת צביעות אם אתם שואלים אותי. הרי גם אוטו גלידה מרעיש כשהוא נוסע ברחובות ואליו אין לה תלונות. אבל אשתי טענה שבאוטו גלידה לפחות אפשר לקבל גלידה. אז אמרתי לה בסדר גמור, נחזיק במאזדה כמה גלידות לחלק למי שרוצה אם זה מה שירגיע אותך. זה עדיין יוצא יותר זול מאלף חמש מאות שקל. מה שכן, נצטרך להפעיל את המזגן ביתר שאת כדי שהגלידות לא יימסו, מה שיגביר את הווליום של המדחס. אי אפשר הכול בחיים. לבסוף אשתי אמרה שלחלק גלידות לילדים מתוך מאזדה חמש חבטות זה "קריפי", אבל אני חושב שיש אנשים שפשוט אוהבים להתלונן ולא באמת רוצים לפתור את הבעיה. הבא בתור להביע את חוסר שביעות רצונו מאחזקת הרכב שלי היה מר דוקן השכן, שאחרי כמה ימים קשים

הלכתי למוסך לבדוק את העניין. המוסכניק הציע להחליף את המדחס באחד כזה חדש שלא יודע ליחצן את העשייה של עצמו. כמובן שהסכמתי, עד ששמעתי את המחיר. אלף חמש מאות שקל לא כולל עבודה כדי להחליף מדחס תקין שכל חטאו הוא עודף מוטיבציה? לא יקום ולא יהיה

אמא: אני חושבת שבספירת העומר ראוי למעט בפוסטים מצחיקים אני: אקח את זה לתשומת ליבי אמא: מי דיבר אליך בכלל

אישה אחת באה לבעלה האברך בספירת העומר ושואלת אותו מה יש לאכול היום, אז עונה לה האברך: האוכל זה עלייך גברת, אני לומד תיירה

- ידעתי שתבוא
- מאיפה ידעת?
- יש לי חוש שלישי
- שיש
- שלישי, הרחתי אותך מהמסדרון

אני: כששואלים אותי מה אני עושה אני אומר סטנדאפיסט, שחקן, במאי ואיש קריאייטיב, שזה נורא ארוך, אם רק היה אפשר להגיד את זה בשתי מילים אמא שלי: לא רופא

אם החיים נותנים לכם לימונים

תעשו מהם
טעמי ג'אמפ
חדשים!

חדש!
רימונדה

חדש!
לימונענע

ג'אמפ

בהשגחת הבר"ץ
מירושלם
היצירה ההולדת

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

שקל וכזב

מי שעומד מאחורי ומלפני ומצדדי הוא העומד, אבל מי שמרוויח הכי הרבה הוא זה שקובע

צילום: יונתן זינדל פלאש 90
אז למה צריך שרים בעצם? כדי שמישהו יישא באחריות. שרי הממשלה

הנה, רק השבוע הקבינט החליט על כיבוש מלא של רצועת עזה, ושעתיים אחר כך קצינים בצה"ל הדליפו שלא ניכנס לאזורים שיש בהם חטופים, וכך רמזו לחמאס לפזר את החטופים על פני כמה שיותר שטח ולא להתגמש בשום דבר. למה הם מרשים לעצמם להתנהג ככה? כי בכירי מערכת הביטחון מרוויחים יותר מחברי הקבינט

כמו ששופט עליון מרוויח יותר מהיועצת המשפטית לממשלה, הרמטכ"ל מרוויח יותר משופט עליון, והכי הכי למעלה נמצא נשיא בית המשפט העליון שמקבל סכום סמלי בן שש ספרות. ככל שאתה מרוויח יותר אתה גבוה יותר בהיררכיה, ואתה, אדוני השר, נמצא אי שם במרכז שרשרת המזון. אתה מרוויח הרבה פחות מהיועצת המשפטית לממשלה, שקבעה שרק היועץ המשפטי של המשרד מחליט עלינו, וגם הוא, אגב, מרוויח כמעט כמוך."

"אדה! אז אני בכל זאת קצת יותר חשוב ממנו".
"אבל הרבה פחות מהיועצת המשפטית לממשלה".
"שלא רק מחייבת אותי להתיישר עם כל הוראה של היועץ המשפטי, היא גם קובעת לי את מי למנות למשרה הזאת. איך אני יכול לנהל משהו, אם אני אפילו לא יכול לבחור את האנשים שיעבדו איתי?"

"אל תבכה, אדוני השר. הנה, קח טישיו, אל תדאג, זה מהתקציב של המשרד. אלה החיים, רק הכסף מדבר. הנה, רק השבוע הקבינט החליט על כיבוש מלא של רצועת עזה, ושעתיים אחר כך קצינים בצה"ל הדליפו שלא ניכנס לאזורים שיש בהם חטופים, וכך רמזו לחמאס לפזר את החטופים על פני כמה שיותר שטח ולא להתגמש בשום דבר. למה הם מרשים לעצמם להתנהג ככה? כי בכירי מערכת הביטחון מרוויחים יותר מחברי הקבינט, לכן מבחינתם הם ורק הם קובעים את המדיניות, לא הנודניקים האלה עם המשכורות המצחיקות, שאפילו פנסיה תקציבית אין להם."

"אבל כל כך רציני לשנות... לעשות רפורמות... להזיז דברים..."
"אז חבל שבחרת בפוליטיקה, היית צריך להיות פקיד ממשלתי".
"ואז הייתי מצליח לשנות משהו?"

"אם אתה בראש של היועמ"שית אתה יכול לעשות המון. אבל אתה בסך הכול נבחר ציבור, תגיד תודה שבכלל נותנים לך לשבת פה. אתה הרי יודע, לפוליטיקה הולכים שלושה סוגים של אנשים: אידיאליסטים, רודפי כבוד, ואנשים בינוניים ומטה. הבינוניים ומטה מבסוטים, כי משכורת של חבר כנסת זה סכום שאין להם שום סיכוי לראות אי פעם בחיים האמיתיים. רודפי הכבוד מקבלים את שלהם בטקסים ממלכתיים, במשלחות לחו"ל, בדיונים חסרי השפעה, והכי חשוב - בהופעות בטלוויזיה. אומנם לפעמים רודפים אחריהם ברחוב וצורחים עליהם, אבל ככה זה, בשביל כבוד צריך להתבונות".

"והאידיאליסטים?"
"האידיאליסטים מוקעים בתור המטורללים האלה שרוצים להרוס את המדינה. אחרת, איזו סיבה יש להם לעבוד כל כך קשה תמורת חצי ממה שמרוויחה היועמ"שית, שבסוף גם פוסלת להם הכול ומגישה נגדם כתבי אישום? אם כי חייבים להודות שיש ביניהם הבדל מסוים".

"מה ההבדל?"
"רודפי הכבוד והבינוניים יודעים שאין להם שום יכולת לעשות משהו".

"והאידיאליסטים?"
"גם, אבל הם לא מוכנים להודות בזה".
"אז בשביל מה צריך שר אם הוא ממילא לא קובע שום דבר?"
"מישהו צריך לשאת באחריות".
"אבל אתם מרוויחים יותר ממני, וזה חייב להשתנות".
"אז תנסה להעלות את השכר שלך, ושיהיה לך בהצלחה עם זעם הציבור".

"לא יודע לגבי השכר שלי, את השכר שלכם חייבים לאון. כל הציבור נושא בעול הכבד, אין שום סיבה למשכורות המטורפות האלה, שעוד גורמות לדרג המקצועי לחשוב שהוא ורק הוא מחליט פה. החגיגה הולכת להיגמר, ואם נדמה לכם שהיועמ"שית ובג"ץ יצליחו לסכל את זה - יש לי חדשות בשבילכם".

"אתה יודע מה? אולי באמת נעשה פרויקט. נבנה לך פה קיר".
"קיר? למה?"
"כדי שיהיה לך איפה לדפוק את הראש, אדוני".

"אדוני השר, קראת לי?"
"כן, תיכנס בבקשה. מה מצבנו בקשר לפרויקט?"
"אתה מתכוון לפרויקט הגברת תפוקת תשומות הצמיחה הגירעונית של פרויקטים ממשלתיים שאף אחד לא מבין מה המשמעות שלהם?"
"אה... כן, בדיוק".
"מצבנו מצוין. הכול בסדר".
"יופי. מה זה אומר?"
"שביטלנו את הפרויקט".
"מעולה, אני שמח ל... רגע, מה עשיתם?"
"ביטלנו אותו".
"מה פתאום ביטלתם?"
"הגענו למסקנה שזה לא משתלם".
"ולמה אני לא יודע מזה?"
"אתה כל הזמן בלשכה שלך, אתה אף פעם לא מגיע להתעדכן בפיתח הקפה".

"אתם לא יכולים לבטל פרויקט על דעת עצמכם!"
"למה לא?"
"כי אני השר!"
"נו?"

"מה נו? אני נבחרתי על ידי הציבור לקדם מדיניות. אתה חושב שהתפקיד שלי זה להיות חותמת גומי?"
"בהחלט לא, אדוני השר. אתה מתווה מדיניות, אנחנו מבצעים אותה במקצועיות".

"אז למה ביטלתם את הפרויקט?"
"כי המדיניות שלך לא מקצועית".
"טוב, השיחה הזאת נעשית הווייה מרגע לרגע. אני מבקש לכנס את כולם לישיבה דחופה".

"בשביל מה, אדוני, הרי את הפרויקט כבר ביטלנו. עכשיו או שנשכנע אותך שאנחנו צודקים, או שתתעקש להשלים את הפרויקט ואנחנו כבר נמצא את הדרך לתקוע אותו. אז בשביל מה לבזבז זמן על ישיבות סרק?"
"כדי להבהיר פעם אחת ולתמיד מה ההיררכיה פה ומי כפוף למי".
"אבל אנחנו יודעים שאתה כפוף לנו, לא צריך ישיבה בשביל זה".

"אני כפוף אליכם?"
"אתה לא? רגע, כמה אתה מרוויח בחודש?"
"מה זה קשור?"
"תכף תראה. מה השכר שלך?"
"מה שקבע משרד האוצר, שכר של שר".
"בערך חמישים אלף?"
"ברוטו".

"יופי. עכשיו תראה - שופטי שלום, רופאים בכירים, מנכ"לים של חברות ממשלתיות, תתי אלופים בצה"ל, כולם משתכרים יותר ממך. למעשה השכר שלך נחשב לאחד הנמוכים בשירות המדינה, רק עובדי מערכת החינוך משתכרים הרבה פחות, בגלל זה התלמידים מתייחסים אליהם ככה. אפילו כאן במשרד יש כמה אנשים שמביאים הביתה יותר ממך. אז מי צריך לשמוע למי, אתה לנו או אנחנו לך?"

"אני מייצג את הציבור!"
"זה לא אומר שום דבר. בחברה פרטית, מי מרוויח יותר - המנכ"ל או העובדים?"

"בדרך כלל המנכ"ל".
"ומי נמצא מעל מי בהיררכיה?"
"יש לי חדשות בשבילך. יש עובדים שמרוויחים יותר מהמנכ"ל, כי כשחברה פרטית רוצה עובד מסוים היא יודעת לתגמל אותו בהתאם. אז מה, עובד שמרוויח יותר מהמנכ"ל יכול להכתיב לו מדיניות?"
"בוודאי, בחברה המערבית הכול נמדד בכסף. מי בכיר יותר - ראש הממשלה, או היועצת המשפטית לממשלה?"
"אה..."

"היועמ"שית, ברור. ולמה? כי היא מרוויחה יותר מראש הממשלה.

סקר ברוקדייל בסיוע משרד הבריאות קבע:

ללקוחות לאומית
הכי פשוט ומהיר
לקבל טופס 17

"לקח זמן עד שהגדרנו את עצמנו
כדתיים, הילדים עזרו לנו לצאת עם
זה החוצה". ערן ואילנית לנסקי

משנים את כללי המשחק

הם עברו את מסלול המשחק והתיאטרון בנפרד, אבל יום אחד נפגשו שוב בתל אביב והבינו שהם מתחתנים ושבביתם המשותף גם ישמרו שבת. זוג השחקנים ערן ואילנית לנסקי מספרים על הדרך החדשה שסללו לעצמם כשחקנים שומרי מצוות, וגם על ההתמודדות עם כפיעת הבן שנורה בידי שוטר בהפגנה בשומרון

יוסף ארנפלד // צילום: לירון מולדובן

"אני זוכה להצחיק אנשים, לחבר אותם למורשת ולספר להם את הסיפור שלא סופר". ערן לנסקי בהצגה מטיילת

נים רבות התגוררו זוג השחקנים ערן ואילנית לנסקי במרכז רמת גן, עד שתפנית שעשו בחייהם הביאה אותם להתלבטות קשה. "היינו בתהליך התחזקות והמרחב כאן לא היה דתי. לא ידענו מה לעשות", משתף ערן. "בהשגחה פרטית, במשך כמה ימים רצופים אילנית ראתה ברחוב דוס מזוקן ואחרי כמה ימים עוד אחד ועוד אחד. התחלנו לחפש את המעוז שלהם".

יום אחד נתקלה אילנית באחד מהדתיים הללו בגן השעשועים השכונתי. באותם ימים היא השתתפה בטלנובלה ישראלית נצפית ביותר. "באתי לגשת אל הדוס המזוקן שחיפשתי כבר כמה ימים, שישב שם עם אשתו, ופתאום שאר הנוכחים בגינה זיהו אותי בתור הדמות המפורסמת מהטלוויזיה והתחילו להמטיר עליי שאלות: 'תגידי, מה עם הזאת? בסוף רוצחים אותה?' אחרי שהצלחתי לנער אותם, סוף סוף תפסתי את הזוג, והם ענו בהתלהבות והזמינו אותנו להצטרף לסעודת שבת ולתפילות בבית הכנסת".

בין שתי המשפחות נוצר קשר חם, ואז התברר לבני הזוג לנסקי שבלי ששמו לב צמחה ליד ביתם קהילה שמתאימה להם כמו כפפה ליד - קהילת 'נהורא' מבית ישיבת רמת גן. "הקדוש ברוך הוא הבין שכנראה לא נוזו מכאן, אז הוא הביא לנו את הקהילה עד הבית", מאבחנת אילנית בחיין. "היה שלב שחשבנו אולי לגור בפאתי בני ברק, אבל ברוך ה' זכינו בקהילה מדהימה. בזכותם מאוד התחזקנו. כל העניין של צניעות וכיסוי ראש היה לי קשה מאוד. באותה תקופה הייתי דוסית מבפנים אך חילונית כלפי חוץ, והבנתי שזה לא יוכל להישאר כך לאורך זמן. אמרתי לחברות שלי שאני חוזרת בתשובה, אבל אף אחת לא האמינה לי. הן היו נקרעות מצחוק. הבנתי שאני מוכרחה לתת לזה ביטוי כלפי חוץ, והחברות מ'נהורא' עזרו לי לצלוח את הצעד המאתגר".

"צדיקה יכולה להיות שחקנית?"

בשנים ההן כתבה אילנית את המחזה 'המחברת הצהובה של סיון' על אלימות במשפחה. במחזה היא מגלמת חמש דמויות, כולל ילדה שמספרת את הסיפור שלה לאחר שברחה עם אמה למקלט של נשים מוכות, שם היא עוברת תהליך עד שהיא יוצאת לחיים חדשים. במהלך השנים עלתה אילנית עם ההצגה יותר מ-3,000 פעמים, לעיתים כמה פעמים ביום. גם כיום היא שותפה בכתיבה ובמשחק בהצגה זו ובהצגות אחרות, בהן 'מרק וך' ועוד. הצגותיה זכו בפרס קרן רבינוביץ'.

"תהליך התשובה היה קשה מאוד", היא מודה. "במיוחד היה קשה לכסות את השיער. אם לא אהיה שחקנית - מי אהיה? איך בכלל צדיקה יכולה להיות שחקנית? זה לא הסתדר לי, בגלל שחשבתני שאם אהיה דתייה אצטרך לוותר על המשחק. באותה תקופה היו לי שיחות ארוכות עם אורלי בר נתן, אשתו של הרב יובל בר נתן, רב קהילת נהורא ברמת גן, וגם עם הרב אור טאוב, מראשי הקהילה, שאמרו לי בשום פנים לא לוותר על המשחק".

גם אצל ערן המעבר מלהיות דתי בפנימיות לדתי גם בחיצוניות היה מאתגר. "בשלב מסוים הגעתי להכרה פנימית שהגיע הזמן להפסיק ללכת עם כובע ולהתחיל ללכת עם כיפה בגלוי", הוא מתאר. "המאורעות של 7 באוקטובר חידדו אצלי עוד יותר את עניין הזהות, והתחלתי להוציא ציציות ולגדל זקן. יש לי חברותא שנמצא בתהליך התחזקות, יום אחד הוא ראה אותי עם ציציות בחוץ ואמר בהתפעלות: 'וואו, זה כמו תכשיט!'. כך שקיבלתי

חיזוק גם מהכיוון הזה".

באותם ימים השתתף בסדרה 'רמזור', בה גילם דמות של אב למשפחה ברוכת ילדים. "להפקה הזאת כבר הגעתי חבוש כיפה. בסיום הצילומים אחד מאנשי ההפקה העיר לי 'אל תשכח להחזיר את הכיפה לסט התלבושות'. אמרתי לו: 'לא, זה שלי מהבית'. הוא היה המום: 'מה? אתה בתשובה?' עניתי בחיוב. הוא רצה לתת לי פרגון מהז'רגון הדתי ואמר 'וואלה, שה' יקום דמך'. שנינו צחקנו".

כמובן שמרגע שהשניים קיבלו על עצמם עול תורה ומצוות, היצע התפקידים שיכלו לבצע הצטמצם משמעותית. "אנחנו אומרים הרבה יותר 'לא' מאשר 'כן'", מעידה אילנית. "ברך ה' שכל אחד נהיה עצמאי בתחומו, כך שאנחנו לא כל כך תלויים בעבודות חיצוניות. פחות משתתפים בהפקות של אחרים, יותר בהפקות עצמאיות", מוסיף ערן.

"אבל אנחנו עדיין משתתפים בסרטים שאינם

ההצגות המטיילות. רוב הזמן אני זוכה להצחיק אנשים בחוצות ארצנו, לחבר אותם למורשת ולספר להם את הסיפור שלא סופר. למשל, במהלך הסיורים בנווה צדק מתברר למשתתפים שמורקאים הקימו את השכונה, מה שנעדר מדפי ההיסטוריה המקובלת".

ההצגה השמאלנית כגשר ליהדות

ערן לנסקי גדל ברחובות בבית לא דתי, לאב ניצול שואה ואם צברית. "במשך שנים רבות אבא חקר את עולם הדבורים והקים את תחום חקר הדבורים בפקולטה לחקלאות". בשלב מסוים בבית הספר היסודי התחיל לעשות סצנות מצחיקות לחברים, מה שהוביל לטוויסט בעלילה. "המחנכת בכיתה ו' המליצה לאמא שלי לשלוח אותי לחוג תיאטרון ברחובות, שם התחלתי להתפתח בכיוון

ערן לנסקי: "להפקה של 'רמזור' כבר הגעתי חבוש כיפה.

בסיום הצילומים אחד מאנשי ההפקה העיר לי 'אל תשכח להחזיר את הכיפה לסט התלבושות'. אמרתי לו: 'לא, זה שלי מהבית'. הוא היה המום: 'מה? אתה בתשובה?' עניתי בחיוב. הוא רצה לתת לי פרגון מהז'רגון הדתי ואמר 'וואלה, שה' יקום דמך'. שנינו צחקנו"

הזה. לא הייתי תלמיד מוצלח במיוחד, והיה לי די ברור שאני רוצה להתמקד במשחק". בתיכון התקבל לבית הספר היוקרתי לאומנויות 'תלמה ילין' ועבר ללמוד בו. "במשך ארבע שנים בכל בוקר הייתי נוסע מרחובות לגבעתיים. בתקופה הזאת התחברתי לעולם התיאטרון והמשחק". "הוא למד עם כל המפורסמים", מציינת אילנית.

לאחר סיום לימודי התיכון התגייס ערן לצה"ל. המחשבה הראשונית הייתה להשתבץ בתיאטרון צה"ל, אך העניין לא הסתדר והוא שובץ בגרעין נח"ל. חלק מהזמן שירת כלוחם, וחלק מהזמן השתייך לגרעין שנשלח לעיירת הפיתוח באותם ימים - מצפה רמון. "הרעיון היה ליצור גשר עם אנשי הפריפריה דרך האומנות", הוא מסביר את הרציונל של המיזם שהיה פופולרי בשנות ה-80. "רוב חברי הגרעין התמחו באומנות פלסטית, שמאתגר יותר להפוך אותה למיזם חברתי. בגלל שהייתי בתחום התיאטרון, זכיתי ללמד ולביים הצגות, ודרך לחוות את האוכלוסייה המקומית. העלינו הצגות ומחזות זמר, זה היה מאוד משמעותי

לקהילת מצפה רמון".

לקראת תום השירות הצבאי קיבל ערן החלטה להמשיך להתמקצע בתחום ונרשם ללימודים בבית הספר למשחק 'ניסן נתיב'. "מדובר בבית ספר מאוד נחשב. מתוך 800 נרשמים, מתקבלים רק 15 תלמידים מדי שנה", הוא מסביר את האוון עם הנתונים. "הסניף המרכזי נמצא בתל אביב, ויש סניף קטן יותר בירושלים. עשיתי חשבון שבסניף הירושלמי יהיה רגוע יותר וגם הסיכויים להתקבל אליו היו גדולים יותר".

אחת מאלו שבחנו אותו הייתה אילנית, סטודנטית שנה שלישית בניסן נתיב באותם ימים. "ברגע שהוא עלה על הבמה, כל צוות המבחן עצר את נשימתו. 'מי זה? וואו, איזה מוכשר'", היא חוזרת למפגש הראשון ביניהם, ואף מחקה בקולה את המבטא המתגלגל של חברות נוספות בצוות הבחינה. ערן התקבל ללימודים וכך נוצרה ההיכרות בין השניים, "עוד לא ברמה של חתונה, אבל בהחלט התיידדנו. היינו מדברים בהפסקות בין השיעורים". השנתיים הראשונות ללימודי המשחק היו אינטנסיביות ביותר. בשנה השלישית מתנקזים כל תוכני הלימוד להפקת הצגות בפועל. "בסוף השנה תיאטרון הבימה חיפשו שחקן מחליף להצגה, במקום מיכאל וייגל שחזר בתשובה. יחד עם כמה מסיימי שנה ג', ניגשתי למבחנים. תוך כדי האודישן שכחתי את הטקסט, אבל כנראה אלתרתי בצורה מוצלחת וכך נוצר קליק ביני ובין הבמאי וקיבלתי את התפקיד".

'מלחמת אחים' היה שמה של ההצגה, שרצה בסוף שנות ה-90. "היא עלתה בעקבות המתח החברתי סביב רצח ריבן. באופן ייחודי השחקנים המקוריים היו שותפים בכתיבת תסריט ההצגה, אבל אני הגעתי בתור מחליף למוצר מוגמר. ההצגה עסקה כביכול במתחים שהיו בסוף ימי בית שני והביאו לחורבן, בהקבלה ליימנו. בעצם היא הפנתה אצבע מאשימה כלפי צד מאוד מסוים". "תנחש כלפי מי", מפטירה אילנית באירוניה, "הצגת שמאל על מלא".

ההצגה לקחה את הדמויות ההיסטוריות והציגה אותן באופן מסוים מאוד, את מתניהו הכהן הגדול הציגה כקנאי־משיחי וכך גם את פינחס בן אלעזר הכהן. "החלופה שההצגה הציגה בתור היהדות הייתה כביכול התפיסה של רבן יוחנן בן זכאי - 'תן לי יבנה וחכמיה'. כביכול התביעה לארץ היא מקור הרע, והנה ההוכחה: רבן יוחנן מוותר על הארץ ומסתפק ביבנה. והנה לנו החוכמה היהודית".

בתור שחקן, היה לערן חשוב להבין טוב יותר את המקורות ההיסטוריים שעליהם מתבססת ההצגה. "התחלתי קצת ללמוד, וזה היה הגשר בשבילי להתחיל להתעניין ביהדות. ישיבתי

לימודים
היברדיים,
משולבים
מהבית
ובקמפוס

רוצה להיות **Master AI?**

בואי ללמוד
לתואר שני (M.Ed.)
בהוראה הטרוגנית -
חינוך בחברה משתנה

תואר שני בתלפיות -
ההצלחה הבאה בקריירה המקצועית שלך.
ללמוד בתוכנית איכותית עם מרצים מעולים,
כדי להוביל חדשנות פדגוגית עם AI ולמנף את הגיוון בכיתה.

תואר שני בשנה אחת!

תוכניות נוספות לתואר שני (M.Ed.):

אנגלית כשפה
בינלאומית

לקויות למידה
עם אפשרות לשילוב
תעודת מאבחן דיסקרי

חינוך
לגיל הרך

- ✓ אפשרות לקבלת החזר שכ"ל ממשרד החינוך לזכאים
- ✓ מוכר ללימודים על ידי קרן שבתון
- ✓ מוכר לגמול השתלמות

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

סרקו
ליעוץ לימודים
ללא עלות

מרכז ייעוץ והרשמה:
1-800-071-500
054-9656631

בבית אריאלה והתחלתי לחקור מי היה אספסיאנוס ומי היה טיטוס. כך שבפועל, ההצגה יצרה אצלי עניין סביב היהדות. לפחות חצי מהאנסמבל חזר בתשובה, על אף שהיא הציגה באופן מאוד לא חיובי דמויות חשובות בעולם היהדות."

לשמוע מה הארץ מספרת

תוך כדי העבודה בתיאטרון, הופיע ערן במגוון פרסומות והשתתף בסדרות ישראליות ידועות כמו 'בנות בראון', 'החיים זה לא הכל', 'רמזור' ועוד. לאחר תקופה פורייה במיוחד, בתיאטרון הבימה החליטו להתרענן עם קבוצה חדשה, וערן ראה בכך הזדמנות להתחדשות עצמית. "הקשבת לי לקול פנימי שתבע ממני להכיר את הארץ. תמיד אהבתי לטייל והייתה לי תחושה שהארץ מספרת משהו, ואני לא מצליח לשמוע מה היא מספרת. חשבתי שאם אכיר את הסיפורים, החיבור שלי לארץ יהיה חזק יותר."

הוא נרשם לקורס מורי דרך והדרכת טיולים של השלוחה התל-אביבית של אוניברסיטת חיפה. "היה לי ברור שהולך להיות כאן משהו מגניב, עם טוויסט שמשלב את האומנותיות שלי. התקופה ההיא זכורה אצלי עם שמחה גדולה על הכרת אזורים, תקופות ומאפיינים. כל הזמן הזה המשכתי לעבוד בתיאטרון ובטלוויזיה, והיה לי ברור שאני הולך לקראת שילוב העולמות. לא רציתי לוותר על אף אחד מהם."

כשסיים את הלימודים וצלח את המבחנים, החליט לצאת לדרך עם מיום 'הצגה מטיילת'. כבר יותר מ-20 שנה שערן מטייל עם ההצגה שלו באתרים נבחרים. "חשבתי על דמות שיהיה נחמד לגלם אותה, מישהו שיספר את הסיפור, שמצד אחד יהיה משעשע ומצד שני נוגע ללב. דמות קלילה שכיף ללכת איתה לטיול והיא מתווכת את התוכן באופן חווייתי". איסוף החומרים והתשתית ההיסטורית נעשה על ידי אילנית, וביחד עיבדו השניים את החומר לתסריט. המדריך כביכול עובד בדואר ויש לו עולם פנימי עשיר, שדרכו מתוודעים

המטיילים להיסטוריה. "הדמות מטיילת בנווה צדק, שרונה, יפו העתיקה, זיכרון יעקב, נחלאות בירושלים. עם השנים התווספו עוד מסלולי סיור של הדמות, שהמשתתפים פוגשים אותה בכל פעם בשלב אחר בחיים."

במקביל התפתחה גם קריירת המשחק של אילנית. היא בת גילו שגדלה בעפולה לאב נגר ואם אחות, בבית מסורתי אך חילוני. "תמיד הייתי מצחיקה והחברים ניבאו לי עתיד בתור שחקנית, אך ההורים היו אמביוולנטיים כלפי העניין. אם תהיי שחקנית - תהיי ענייה, אין לשחקנים מה לאכול". מצד שני, אבא שלי היה אומר שמי שמצחיק אנשים - יש לו מקום מיוחד בגן עדן. בפועל, התחמקתי מזה. גם בתוכי הייתה האמביוולנטיות הזאת". בהגיעה לגיל 18 התגייסה לחיל האוויר ושובצה בתפקיד ביטחון שדה.

לאחר השחרור, התכנן היה ללכת ללמוד לוליינות בבית הספר המקצועי היחיד בעולם - בבלגיה. "הייתי אמורה לנסוע לפני כן לצרפת כדי לעבוד ולחסוך כסף, ומשם לבלגיה קניתי כרטיס לכיוון אחד ונפרדתי מההורים. אבל כשהגעתי לצרפת, פשוט נכנסתי לדיכאון עמוק. אמרתי לעצמי שעוד מעט זה יעבור, אבל ככל שחלפו הימים הבנתי שאני צריכה לחזור לארץ. זאת הייתה חתיכת פדיחה, כי נפרדתי מכולם לארבע שנים. חזרתי לארץ מתוך הבנה שאין ברירה, אני חייבת ללכת ללמוד משחק. למרות שלא האמנתי שאצליח, התקבלתי ללימודים בניסן נתיב, שם הכרתי את ערן."

הלימודים היו אינטנסיביים ואילנית נאלצה לעבוד במקביל כדי לממן את הלימודים, ובכל זאת היא זוכרת את הימים הללו כאחת התקופות היפות בחייה עד אז. "הייתי מאושרת, הרגשתי שאני במקום שלי". עם סיום הלימודים עברה אילנית לתל אביב והחלה להשתתף בסרטים ובסדרות טלוויזיה. "בין לבין ניקיתי בתים, כי שם נמצא הכסף", היא צוחקת.

בהשגחה פרטית באותם ימים גם אילנית וגם ערן הגיעו לתל אביב בעקבות חיפוש עבודה והקשר ביניהם התחדש. "יום אחד נפגשנו באקראי והתברר שאנחנו גרים זה ליד זה", נזכר ערן. המפגש

צילום: אריבת המשפחה

"אנחנו מרגישים שארץ ישראל שולחת לו כוחות, בגלל הנאמנות שלו אליה". הבן הלל לנסקי לפני הפציעה

אילנית לנסקי: "ירי השוטר בבן שלי ובחבריו היה אירוע חריג שפתח פתח להתרת דמם של המתיישבים. אחיות שלי, שהעולם שלהן רחוק מהעולם שלי, בהלם מהסיפור הזה וממש איתנו. הרבה אנשים בכלל לא שמעו עליו. אנשים לא יודעים ששוטר יהודי ירה בנער בן 17. מי שעשה דבר כזה, לא יכול להמשיך בתפקיד שלו"

של תיאטרון חרדי שבו היא מופיעה, ובאמצע ההצגה קיבלה שיחת טלפון מערן שבישר לה שהלל נפצע קשה. "זה היה ב'12 בלילה, אחרי ההצגה. ערן היה רגוע ועדכן שהוא בדרכו למרכז הרפואי מאיר בכפר סבא. הוא הציע שאחזור הביתה ואגיע מחר. בינתיים תפסו לו את הטלפון ואמרו בטון מצמרר: 'גברת, תגיעי עכשיו. מחר כבר לא בטוח שיהיה רלוונטי'. עליתי על מונית ספיישל לבית החולים."

הלל עבר בגבו ניתוח ארוך שלקח תשע שעות. "עד שפינו אותו מהשטח, במשך 50 דקות, הוא איבד כמות עצומה של דם, נס שהוא נשאר בחיים", היא אומרת בהודיה. "משם הוא עבר לטיפול נמרץ, שם היה מורדם ומונשם, עד שפתחו לו קנה לנשימה. כל הזמן הזה לא ידענו מה מצבו, והאם יוכל לחזור ללכת. יום אחד, אלעד אחיו הגדול בישר לנו: 'אני הולך לקנות לו נעליים'. הוא קנה לו את הנעליים הכי יקרות בהרבה כסף", מתארת אילנית בדמעות. "הוא אמר 'אני יודע, אח שלי ילך'. גם אנחנו בטוחים שזה עוד יקרה. הלל כל הזמן מחייך ושמוח". "אנחנו מרגישים שארץ ישראל שולחת לו כוחות, בגלל הנאמנות שלו אליה", מאבחן ערן.

בימים אלה נמצא הלל בשיקום נוירולוגי בתל השומר. "הוא מרגיש את הבטן ואת הרגליים, שזה פלא גדול", מעדכנת אילנית. "בהתחלה הוא היה משותק מהחזה ומטה ועכשיו חזר לו התחושות. הרבה חברים מקיפים אותו ואנחנו אופטימיים. לצד זאת, אנחנו מקווים שמי שצריך לתת את הדין - ייתן את הדין. אנחנו לא מתעסקים בזה, אלא יותר בריפוי ובהחלמה. אין ספק שהיה כאן אירוע חריג. שוטר שהיה אמור לשמור עליהם יורה בבן שלנו ובעוד אנשים, אחד מהם נפצע אנוש בראשו ועדיין בשיקום."

מי אתם מצפים שיחקור את הפרשה הזאת?
"אנחנו מאמינים שהכול מושגח, אך לצד זאת מצפים שיהיה בירור הוגן ואמיתי", מבקש ערן. "זה היה אירוע חריג שפתח פתח להתרת דמם של המתיישבים", מוסיפה אילנית. "אחיות שלי, שהעולם שלהן רחוק מהעולם שלי, בהלם מהסיפור הזה וממש איתנו. הרבה אנשים בכלל לא שמעו עליו. אנשים לא יודעים ששוטר יהודי ירה בנער בן 17. מי שעשה דבר כזה, לא יכול להמשיך בתפקיד שלו."

ביתה של משפחת לנסקי אינו מונגש, ולכן כשהלל משתחרר לשבתות והוא מרותק לכיסא גלגלים, המשפחה מתלווה אליו בכל פעם למקום מונגש אחר. "אנחנו צוחקים שאין עניין להנגיש את הבית שלנו ברמת גן, אנחנו גרים בו זמנית - עד שנעבור לגור לידו בחווה שלו. אבל אנחנו עירוניסטים בנשמה, בלי הרעש של המכוניות והעשן של האוטובוסים אנחנו לא נרדמים בלילה", מחייכת אילנית. "עד ההחלמה המלאה, בתהליך השיקום יש לנו תפקיד, להאיר פנים, להיות שמחים ולהודות על מה שיש. הלל בטוח שמהאירוע הזה הוא ייצא טוב יותר, זה רק ישיבית אותו". ●

המחודש הוביל לתובנה שחתונה היא רק עניין של זמן. "באחד הימים אמרתי לאילנית שאולי נשמור את טיולי האופניים של שבת לימים אחרים בשבוע", הוא נזכר. "בחסדי ה' היא הסכימה. השלב הראשון היה להימנע מדברים שאסורים בשבת, חשבנו שבכך אנחנו שומרים שבת. לאט לאט למדנו והעמקנו בשמירת תורה ומצוות."

הזוג הצעיר החליט לקבוע את ביתו במרכז העיר רמת גן. "גם בעולם התשובה, היה ברור לנו שאנחנו נשארים כאן, במרחבי העשייה שלנו, ביצירה, אומנות וקשר עם השכונה", מציין ערן. "עד שהגדרנו את עצמנו בתור דתיים לקח זמן", מדגישה אילנית. כך בעצם השניים המשיכו להיות בשר מבשרה של הסצנה התל-אביבית, לצד שמירת תורה ומצוות בסתר. "היינו בארון הרבה זמן, הילדים שלנו הם אלו שהוציאו אותנו ממנו. כשהיינו צריכים לשלוח אותם למערכת החינוך הדתית, זה חייב גם אותנו ליישר קו."

"גברת, תגיעי עכשיו!"

השניים הורים לארבעה ילדים: נעמה (22), מתגוררת בירושלים ונשואה למלאכי - אברך בישיבת הר המור, אלעד (20) שמשרת בצבא, הלל (17) ותמור (14). אם עשיתם אחד ועוד אחד והשם "הלל בן אילנית" נשמע לכם מוכר, לא טעיתם. לפני שלושה וחצי חודשים הוא נורה ונפצע קשה על ידי שוטר במהלך הפגנה בשומרון, ומאז מאושפז בבית החולים וזקוק לרחמי שמיים. "תתפללו", מבקשת אילנית.

הלל למד בישיבת התיכונת בסוסיא, משם עבר ללמוד בישיבה חקלאית במרחבים, שם נחשף לחוות ששומרות על מרחבי יהודה ושומרון. במהלך החופש הגדול התנדב בחווה ליד פדואל. "בסוף החופש, כשהיה אמור לעלות לכיתה י', הוא התחיל להגיד לנו: 'אני לא רואה את עצמי חוזר ללמוד, ארץ ישראל מחכה לי. אם אנחנו לא נהיה כאן - הם יהיו כאן'."

"ברמת הרעיון, תמיד היינו מחוברים לארץ ישראל, אבל מבחינה פרקטית אנחנו עירוניסטים", מחדדים השניים. "הלל לא היה מוכן לכך שבזמן שהוא ילמד, הערבים ישתלטו על ארץ ישראל. היינו בהלם. אנחנו נורמטיבים, הולכים לפי הספר, אבל אצלו היה פשוט שהוא הולך ליישב את ארץ ישראל. בהתחלה הוא התנדב ובהמשך עבר לחווה אחרת ליד חוות יאיר, בה עבד שנה שלמה כדי לחסוך כסף לבנות חווה משלו. בשלב מסוים הוא מצא נקודה ליד חומש והתחיל להשקיע את הכסף שחסך בעבודה מאומצת כדי לפרוץ לשם שביל גישה. הוא קנה טרקטור וטנדר, תוך שהוא כבר מתכנן לעלות. כמה ימים לפני כן הוא הלך להפגנה שבסיומה נורה על ידי שוטר", נשנקת אילנית. "בשארית כוחותי, כשמבחינתו אלה רגעי האחרונים, הוא צעק לחבריו - תעלו לנקודה ליד חומש!"

ברגעים ההם השתתפה אילנית באחת ההצגות

שפיר מגורים מצדיעה לכם! הטבות בלעדיות לחברי מועדון "בהצדעה"

עד 250,000 ₪ הנחה!

על מגוון הפרויקטים של
"שפיר מגורים" ברחבי הארץ

ARAVIM.

הפרויקט עם הגינות התלויות
בשכונת נווה רבין, אור יהודה

O₂RION
— אור יהודה —

נכנסים יחד לשכונה חדשה
שכונת תלמים, באר יעקב

**BE
YA**
שפיר בתלמים
באר יעקב

פרויקט היוקרה של שפיר על הפארק
בשכונת גדות, יהוד מונסון

גדות סביון
פרויקט היוקרה של שפיר על הפארק

המגדל הכי יפה
בפארק הים, בת ים

**SUNSET
TOWER**
פארק הים בת ים

צילום: מאיר אליפור

התחלה // לפני 49 שנים, נולד וגדל בירושלים. הבכור משישה אחים.

אבאמא // אבא רפי, בן 74, במקצועו חשמלאי, כיום בגמלאות. יליד הארץ. "מבחינתי הוא דמות מופת והערצה בנתינה ובחסד ובמטרות שהוא מציב לעצמו ומגשים". אמא סימה, בת 72, במקצועה הייתה מנהלת רפואית בבית החולים שערי צדק. כיום בגמלאות. "אמא היא זו שמעודדת את כולנו להמשיך ולעשות למען אחרים, ראש גדול, חושבת על כולם. רגישה ומשפחתית".

וולי // שמו הפרטי הוא אליהו, אבל מכיתה ג' זכה לכינוי וולי, קיצור שם משפחתו, "ומאז זה רץ איתי בכל מקום". גדל בשכונת רמת אשכול בירושלים. ביסודי ובחטיבת הביניים למד ביישיבת חורב ובהמשך ביישיבת מבשרת. "הייתי תלמיד מאתגר. ספסל הלימודים ואני לא היינו החברים הכי טובים, אבל תנועת הנוער עזרה הייתה באותן שנים מרכז עולמי".

עזרא // היה חניך ומדריך בעזרא סניף מרכז. "תקופה מסוימת הייתי גם קומונר בסניף. הזהות שלי התגבשה במקום הזה, אם זה באחריות לכלל ישראל וברצון לתרום ולעשות, ואם זה בחשיבה איך לגדל ולהצמיח את הדור הבא. עד היום החברים הכי טובים שלי הם מהסניף".

הטקס // "עד היום, במשך 32 שנה, אני מפיק את טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל בסניף. לטקס הזה מגיעים אלפי אנשים, בוגרים, הורים וחניכים. זה טקס מאוד מוכר בירושלים. בשנה שעברה זה היה כמה חודשים אחרי שאריאל שלי נהרג, וזה היה לי מאוד מורכב, אבל גם כבוד גדול לעלות לבמה ולספר עליו. לצערי עברתי מארגון האירוע מאחורי הקלעים אל הפרונט, דבר שלא הייתי רגיל אליו".

מכונן // כשהיה בן 14 נקלע לתאונת דרכים קשה וזה היה אירוע מכונן בחייו. "נסעתי עם אבא באזור כרמיאל, ופתאום ראינו תאונה חזיתית בין שני רכבים. אמרתי לאבא: בבקשה תעצור בצד, ורצתי לטפל בפצועים. טיפלתי שם בזוג הורים עם תינוק. בסוף, כשהגיע האמבולנס, הפנו את הפרמדיקים אליי לקבל פירוט על מצב הפצועים. מבחינתי זה היה אירוע מכונן, כי הוא לימד אותי שיש לי משיכה לתחום רפואת החירום". במשך השנים התנדב במד"א, כיום משמש נהג וחובש בכיר בארגון.

צבא // למד ביישיבה הגבוהה 'שבות ישראל' באפרת, נישא והתגייס לצבא. "כשהתגייסתי הייתי כבר אבא צעיר לאריאל. בצבא הייתי מפיק אירועים במסגרת הרבנות הצבאית". אחרי שלוש שנים השתחרר ופתח עסק בתחום הפקות אירועים. "זה היה לי טבעי, כי מגיל צעיר הייתי מארגן אירועים".

ווליום הפקות // "את ציוד ההגברה הראשון שלי קיבלתי בגיל 16 מקרוב משפחה, והתחלתי לעשות אירועים בסניף. לאט לאט זה התפתח וגדל והתמקצעתי בתחום של הפקת אירועים גדולים, פסטיבלים, טקסים וכנסים מהשלב הראשון של התכנון ועד לביצוע. עשיתי הרבה הפקות גדולות, כמו הופעות של אברהם פריד, שוואקי וחנן בן ארי, צעדת הל"ה ועוד".

אב שכול // לאורך שנים הפיק טקסי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל וחללי פעולות האיבה וטקסי יום העצמאות, עד שהפך בעצמו

וולי וולפסטל

49

נשוי לבת־אל, אב לשישה

תושב אפרת

מנכ"ל פורום הגבורה, קצין רפואה במילואים, בעל חברת ווליום הפקות. בנו, סרן במילואים אריאל מרדכי וולפסטל הי"ד, נפל בעזה

כל הקשיים והאתגרים. הקורס הוקדש לזכרו של אריאל, ומבחינתי זו הייתה גאווה גדולה וכך גם זכיתי שאנשים יכירו אותו. זה היה תהליך עוצמתי מאוד. כיום אני קצין רפואה חטיבתי".

החצי השני // נשוי בשנית לבת־אל, בת 39, מנכ"לית סוכנות ביטוח בירושלים, מנחת קבוצות ומתנדבת במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית בירושלים. "היא עוגן משמעותי בחיי, ובשנה וחצי האחרונות היא השפיות שלי. היא נותנת לי את היכולת להקדיש את זמני לכל העשייה הציבורית שלי. היא גב בשבילי להכול, עם המון רגישות וחוכמת חיים".

הנחת // שישה. הבן הבכור אריאל מרדכי הי"ד, בן 28 בנופלו בעזה. אחריו חיה בת 27, נריה בן 25, אורי בן 24, עדי בת 17 ושחר התינוקת בת 11 חודשים. "שחר נולדה חמישה חודשים אחרי שאריאל נהרג. היא מתוקה אמיתית והכניסה אור גדול לחיי, הרבה שמחה והרבה נחמה".

המשכיות // "במלחמה נולדו לי גם שני נכדים שמעניקים לי המון כוח. לנריה נולדה בת בתחילת המלחמה, ולאריאל הי"ד נולד בנו יובל, ארבעה חודשים אחרי שנפל. העובדה שזכינו להמשכיות מאריאל זו נחמה. אני אעשה הכול כדי שיוכל הקטן יכיר את אבא שלו ויגדל לאורו".

פורום הגבורה // "נחשפתי לפורום הגבורה קצת אחרי השבעה של אריאל. שאלו אותי אם אני רוצה להצטרף לפורום, שהמטרות שלו זהות למה שאני מאמין בו, ומיד אמרתי: אני בפנים. מהר מאוד נכנסתי להנהלת הפורום, ואחרי

שלושת הבנים שלי הלכו בגאווה גדולה להגן על המדינה".

הדפיקה בדלת // בנו הבכור, סרן במילואים אריאל מרדכי, נפל באסון קריסת המבנים בעזה בי"ב בשבט תשפ"ד (22.1.2024), בן 28 בנופלו. היה מפקד וקצין בשריון. "זה היה יום שני בערב. היינו בחתונה כשהתחילו להגיע שמועות על אסון עם לוחמים במבנה. אריאל היה טנקיסט אז לא חששתי יותר מדי. שלחתי לו הודעה מה שלומי ולא קיבלתי תשובה. כשהגענו הביתה לקראת חצות ראיתי רכב שעומד ליד הבית. איך שסגרנו את הדלת הייתה הדפיקה. למאית שנייה אתה שואל את עצמך: 'מי מהילדים?' ואז הם אמרו: 'לצערנו בנך אריאל נהרג', והשמיים נפלו".

אריאל הי"ד // למד בתיכון דרך אבות באפרת ובהמשך במכינה ביתר. הוא סיים לימודי כלכלה ומנהל עסקים והחל לעבוד בחברת השקעות בתל אביב. היה נשוי לספיר. "הוא נהרג ביום הנישואין הרביעי שלו". בנו הבכור נולד לאחר מותו. "אריאל היה בחור מדהים, מטובי בנינו. הוא בן בכור קלאסי שתמיד דואג לכולם. יש בי געגוע עצום לשמוע את קולו ולהרגיש את החיבוק שלו. הצער והגעגועים מפלחים את הלב באופן יומיומי ואנחנו משתדלים להיות בעוצמה ולהמשיך בדרכו".

קצין רפואה // לאחרונה סיים קורס ראשון מסוגו של קציני רפואה במילואים. "אחרי שאריאל נהרג החלטתי שאני רוצה לעבור את הקורס. אריאל היה קצין בצבא, ומבחינתי זה איזשהו מקום של רצון להיות דומה לו. יצאתי לקורס למרות

לאב שכול. "כבר 15 שנה אני מפיק את הטקס של יום הזיכרון בגוש עציון, שהפך בשנה האחרונה למשמעותי בהרבה ומאתגר בשבילי. אריאל שלי קבור בבית העלמין בכפר עציון. שעה לפני הטקס אני מחליף כובע ממפיק לאב שכול ונכנס למוד של התמודדות אישית ומשפחתית".

מילואים // במילואים משרת בחטיבת עציון. "לפני תשע שנים נכנסתי לתחום הרפואה בחטיבה והתחלתי לפקד במילואים על צוותים רפואיים. זה אומר להגיע ראשון לאירועי פח"ע ולטפל בכל אירוע. אני מגיע ראשון גם בתפקידי האזורי כאיש מד"א. כיום משמש נהג וחובש בכיר במד"א ואחראי גזרת עציון. "העיסוקים שלי יצרו חיבור חשוב בין הצוותים הרפואיים הצבאיים לצוותי הרפואה האזרחיים".

באוקטובר // "בגלל תפקידי כאחראי תחום רפואה, קיבלתי את הידיעות על הגעשה בדרום מוקדם בבוקר ומיד הבנתי שמדובר באירוע חירום חריג. בתשע בבוקר כבר הייתי בחטמ"ד וגייסתי את החיילים שלי. בזמן הזה אורי, הבן שמשותף בקבע, היה בגבול הצפון ושני הבנים האחרים גויסו באותו יום. הבנתי שאנחנו במלחמה קיומית על הארץ שלנו".

למלחמה // "במלחמה היינו ארבעה לובשי מדים במשפחה, וכאבא הפחד מהנורא מכול נמצא כל הזמן בראש. דיברתי עם הבנים על הסיכון ושהסטטיסטיקה לא לטובתנו. אחרי חודש וחצי של לחימה אריאל נכנס לעזה. כשהוא היה בדרך לשם הוא אמר לי: אבא, אנחנו מתאמנים עשר שנים לרגע הזה כדי שנוכל להכות באויב ולנצח.

בית הארחה
פנינת השומרון
פסגות אילנות עיר

חופשת קיץ
משפחתית
בהר ברכה

מכבדים את
שוקר נוסס
המילואים

119 שם לאדם ללילה!

בהזמנת חדר משפחתי ל-2 לילות
(מינימום 4 אנשים)

// ימי א'-ד' //

אווירה פסטורלית // חדרים למשפחות גדולות - עד 9 אנשים //
שפע אטרקציות אזוריות // 45 דק' מפתח תקווה, 60 דק' מירושלים

להזמנות: 02-9972614 // pnh.co.il

צמיחה מתוך השבירה

ללמוד לפתור את הבעיות מהשורש

9 שיעורים מוקלטים ומעמיקים על פי תורת הקבלה והחסידות
הרב אליהו לוי

טראומה

קורס טיפול
והתמודדות עם
טראומות
צמיחה מתוך השבירה

זוגיות

קורס הקוביה
הזוגית
לטפל בכל הבעיות
מהשורש

כלים מעשיים לטיפול עצמי ולמטפלים
מתחילים ומנוסים

לפרטים והרשמה: hanna.tipul@gmail.com

עלות כל קורס:
990 ש"ח

במגרש הביתי

למה הלו"ז?

"קם בשש וחצי בבוקר, תפילה, ומפה הלו"ז דינמי עם שלל העיסוקים שלי. לפעמים התוכנית משתנה מהרגע להרגע: אירועים שאני מפיק, פעילות של הפורום, פגישות עם אישי ציבור, מפגשים עם קובעי מדיניות ובין לבין קריאות במד"א ופעילות בצבא."

השבת שלי

"מנוחה ועצירה של הטירוף של כל השבוע, זמן למשפחה וקהילה ואוכל מפנק."

פלייליסט

"בעיקר ישראלי. שלמה ארצי, עידן עמדי, רמי קליינשטיין ועוד."

צמות אופת

סבא פליקס וולפסטל ז"ל. "יליד גרמניה, עלה ארצה לפני השואה. היה מענטש במלוא מובן המילה. ניהל עסק של מוצרי חשמל מהוותיקים בירושלים. הייתה לו רגישות מיוחדת לאנשים וזוגיות מדהימה עם סבתא."

שאלה

"שאהיה שלם עם ההחלטות שאני מקבל בחיים ושהן יובילו אותי הלאה במלוא הכוח."

אפליז אוקיי

"לדרוך במקום. לא להיות בעשייה מתמדת."

כשאהיה צולל

"מתפלל להמשיך ולעשות טוב כמה שאפשר."

כמה חודשים הפכתי להיות מנכ"ל הפורום. לקחתי על עצמי את התפקיד כדי לקדם את הפעילות החשובה שלו."

המאהל // "בפסח לפני שנה נפגשנו עם ראש הממשלה בתקופה של חוסר ודאות לגבי כניסה לרפיח ויצאנו ממנו מוטרדים מאוד. באותו יום קיבלנו החלטה להקים את מאהל הגבורה מול משרד ראש הממשלה. החלטנו שנשב שם ונוודא שמטרות המלחמה יתממשו. המאהל פועל כבר שנה, ומונה לצערנו כמעט 350 משפחות ועוד משפחות רבות שתומכות בו. אני מאמין שהוא שינה את מפת המלחמה, ממש כך."

גבורה // "עם ישראל משווע לקול הזה של גבורה וחתירה לניצחון אמיתי. המאהל הפך מקום עלייה לרגל ואבן שואבת לשיח על הגבורה ועל הגיבורים שלנו. ההורים השכולים מעבירים שיחות על הבנים שנפלו ומגיעים לשמוע אותם אנשים מכל הארץ. יותר ממיליון וחצי מבקרים כבר עברו כאן. בכל יום, ואפילו בשבתות ובחגים, אנשים באים לחזק ולהתחזק ברוח."

עד הניצחון // "אנחנו בימים קריטיים במלחמה קיומית שתשפיע דורות קדימה. ולמרות הקולות המחלישים מסביב, בעיקר של כל מיני לשעברים ומומחים בתקשורת, שקוראים להפסקת המלחמה, אנחנו פועלים לחזק את רוח הלחימה והגבורה, לחזק את האמונה בצדקת הדרך שלנו, וקוראים לניצחון מלא עד הכרעת החמאס ושחרור החטופים. אנחנו איבדנו את היקר לנו מכול ודורשים להסתער קדימה עד לניצחון ברור."

בגן העדן של AI

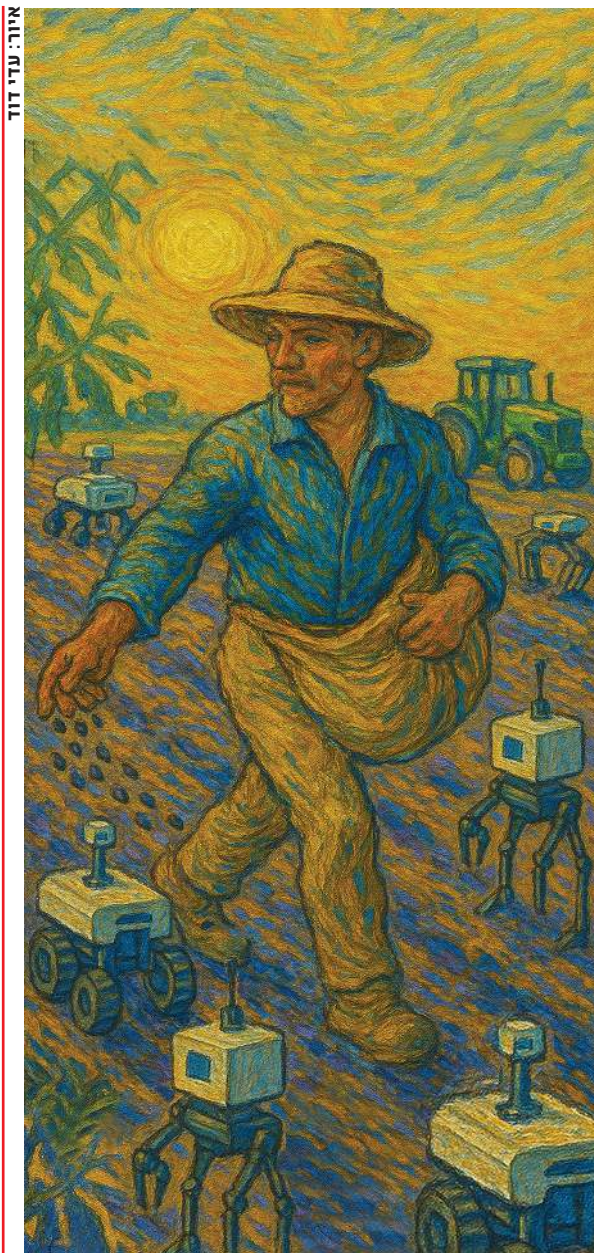
באשרם ורווחתם ובאיכות חייהם בעקבות הרווחה הכלכלית שנפלה עליהם.

בדיחה שקרתה באמת. ואשרי מי שהעמל שלו נעים לו ונאה לו. תחושת הסיפוק של האדם בפועלו חשובה מאוד, כפי שכותב בעל 'חובת הלבבות', שהשתדלות שנונה לאדם היא בתחום שיאהב, והאהבה הזאת גם תגרום לכך שהעבודה תהיה בשלמותה. ועל זה כבר נאמר ש"אי אפשר לעולם בלא בסם (פֶּשֶׁם) ובלא בורסקי, אשרי מי שאומנותו בסם ואוי לו מי שאומנותו בורסקי". הכול עניין של נקודת המבט ושל תשוקת הלב.

יש לנו חברים שגידלו את ילדיהם לעצמאות מחשבתית ושידרו להם הרבה אמון. יש בכך כידוע סיכוי וסיכון, והם זכו שכל ילד צמח בכיוון שאליו נטה ליבו. זאת הצלחה חינוכית אמיתית כאשר ילדים צומחים כמו שתילים, כל אחד בכיוון הצמיחה הייחודי שלו, בניגוד לחינוך נוקשה שעלול לספק אבני בניין ישרות ואחידות. והנה פעם ישבו בצוותא שלושה מונכדיהם - אחד חסיד ברסלב, אחד תל-אביבי עם כיפה שקופה לראשו, ואחד שמתגורר באחת הגבעות בשומרון. נכד אחר התלונן בקול רם על כך שיש לו עומס של שיעורי בית באנגלית, במתמטיקה וגם בגמרא. שאל הנכד הברסלבר: "מה זה מתמטיקה?" שאל הנכד התל-אביבי: "מה זה גמרא?" והשלישי, איש הגבעות, שאל "למה צריך ללמוד אנגלית?"...

במקלט בית המשפט העליון. לפני כמה שבועות, בדרכי לביקור השבועי בציונו של הרבי מזוועל, החליטו החות'ים שוב להשתעשע בנו, ונשמעה אזעקה. המקום הקרוב ביותר באותו רגע היה לא פחות ולא יותר מבית המשפט העליון. נדחסו שם במקלט, בין השאר, קבוצה של תלמידי תיכון מהרצליה שבדיוק ערכו ביקור בבניין, והיות שהדור הצעיר מרתק אותי שאלתי אותם לאן פניהם מועדות אחרי הסיום בבית המשפט. הצעתי להם לעשות בהמשך תחנה במאהל הגבורה הסמוך (נדמה לי שהמורה שלהם לא התלהבה מההצעה הזאת, למרות שמדובר בהנצחת חיילי צה"ל הגיבורים, מה שהיה פעם קונצנזוס). שאלתי אותם מה הם לומדים, והם סיפרו שהם לומדים במגמת כלכלה. ארבעה מתוכם אמרו שהם מתכוונים לאייש את משרת שר הכלכלה או שר האוצר בעוד כמה שנים. שאלתי אותם אם יש במוסד שלהם מגמות נוספות לבגרות, כמו למשל מגמת ארץ ישראל שבה בחרו כמה מילדינו ומנכדינו, והם אמרו שהיו אפס נרשמים למגמה זו והיא נסגרה. כמה חבל.

אז למי שלא מתכוון ללמוד במגמת 'ארץ', הנה תשובה לשאלה מדוע חיסת ארץ ישראל משובחת פי שלושה מכל חטיה אחרת. כותב חוקר החיטה ד"ר אהוד מידן: בארץ ישראל החיטה נזרעת בתחילת החורף, צמיחתה נעצרת בלב החורף, וכך היא גדלה במשך כשמונה חודשים. בזמן הזה היא יונקת מהאדמה את כל המינרלים הטבעיים. מנגד חיסת חו"ל נזרעת רק באביב, כי בחורף האדמה קפואה, ולכן היא גדלה במהירות בארבעת חודשי הקיץ, ואינה מספיקה לקלוט את סגולות האדמה. כך גם מי שיונק את תורת ארץ ישראל זוכה להפוך בה ולהפוך בה ולמצוא בה את הכול. כמו בגן עדן מקדם. ●

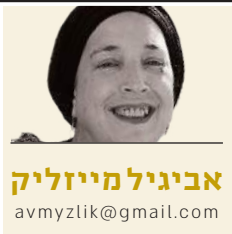
בשנת 2023 חברת מקינזי פרסמה מחקר שבו הוערך כי עד שנת 2030 כ-375 מיליון עובדים בעולם יצטרכו לעבור הכשרה מחודשת כדי להישאר רלוונטיים בשוק העבודה. השוק של 2030 כבר לא יכלול עובדים לפי תארים אקדמיים, אלא לפי יכולת למידה עצמאית, גמישות ויכולת לעבוד בסביבה דיגיטלית. המהפכה הזאת כבר כאן, והיא משנה את הדרך שבה אנחנו חושבים על עבודה, פרנסה והצלחה

יום שכולו שבת. יש מי שזוכה לחגוג את השבת מדי יום ביומו, כך שיש לו יום חג. אלה הם לומדי התורה שחיים בגן עדן במהלך השבוע כולו. עד כדי כך, שבדיחה מפורסמת אומרת שכאשר בן ישיבה מתכוון לשבת, הדבר היחיד שהוא עושה הוא להוציא את העט מכיס החולצה וזהו. גם המציאות הרוחנית שלו היא מציאות של שבת במשך כל ימות השבוע. אשריהם.

אבל בקרוב יהיו לא מעט אנשים שיוכלו לבחור להיות בהויית שבת מדי יום, זאת בזכות הדהירה של הטכנולוגיה. שוק העבודה בישראל ובעולם משנה את פניו, ומבצע את המעבר הבלתי-ימנע לעידן טכנולוגי שבו רובוטים, אוטומציה ובינה מלאכותית צוברים תאוצה. השינוי לא נעצר רק במישור הטכנולוגי, אלא גם במעמדו של האדם העובד, במבנה המשפחה ובצורת העבודה עצמה. בשנת 2020 הודיעו שלוש חברות הענק גוגל, אמזון ומייקרוסופט כי הן כבר לא דורשות תואר אקדמי כתנאי לקבלה לעבודה, ומעדיפות ניסיון מעשי והכשרה מקצועית מתאימה. בשנת 2023 חברת מקינזי פרסמה מחקר שבו הוערך כי עד שנת 2030 כ-375 מיליון עובדים בעולם יצטרכו לעבור הכשרה מחודשת כדי להישאר רלוונטיים בשוק העבודה. השוק של 2030 כבר לא יכלול עובדים לפי תארים אקדמיים, אלא לפי יכולת למידה עצמאית, גמישות ויכולת לעבוד בסביבה דיגיטלית. המהפכה הזאת כבר כאן, והיא משנה את הדרך שבה אנחנו חושבים על עבודה, פרנסה והצלחה. וכמו כל מהפכה, התוצאה תלויה בעיקר בנו - כיצד נבחר להיערך לה והאם נהפוך את האתגרים להזדמנויות. וינסטון צ'רצ'יל החכם נהג לומר: פסימיסט רואה קושי בכל הזדמנות, אופטימיסט רואה הזדמנות בכל קושי.

עבודה בלי צורך בפרנסה. ועם כל זה, יש שאלות מטרידות שעולות סביב התפתחות ה-AI. אם הרובוטים ומחשבי העל יעשו את העבודה בעזרת מספר קטן יחסית של עובדים, מה יעשו כל השאר? לגבי פרנסה, אני מניחה שזאת לא תהיה בעיה. המדינה תפרנס את מי שלא נקלט באחת העבודות הנדרשות, שהרי בעזרת כל הטכנולוגיה הזאת תקציב המדינה יגדל ויספיק גם לכך. ועדיין, מה תהיינה התוצאות החברתיות והאישיות של המציאות הזאת, שבה האדם מקבל תקציב ולא נדרש לעבוד בשבילו? לכאורה, גן עדן. האומנם?

מחקרים עדכניים בדקו מה קורה אם האדם יודע שפרנסתו מובטחת גם אם לא יעבוד, או יעבוד רק באופן חלקי. לפני חמש שנים התחילה עמותה גרמנית לחלק מענק חודשי קבוע של 1,200 יורו לבעלי משפחות כתוספת למשכורת הרגילה שלהם, כדי לבדוק האם המענק החודשי הקבוע יגרום להם לעזוב את עבודתם או לצמצם אותה משמעותית. המחקר התמקד באנשים צעירים בני 20 עד 40 שהרוויחו כאלפיים יורו בחודש ויותר. הם התבקשו לענות על שאלון שעסק באיכות חייהם, במצבם הכלכלי, בשינוי בדפוסי העבודה שלהם, ביחסים בתוך משפחתם הגרעינית וברמת המעורבות החברתית שלהם. תוצאות המחקר הראו כי רוב מי שקיבלו את המענק החודשי הקבוע המשיכו לעבוד כרגיל גם אם לא היה להם צורך כלכלי לעבוד, אך הרגישו שיפור משמעותי

אביגיל מיזליק
avmyzlik@gmail.com

המטבח השמה של סיליה

יש נשים שהדבר שהן הכי אוהבות בעולם זה לבשל ולהאכיל, והן ממלאות את העולם באוכל נפלא. אחת כזאת היא חברתי סיליה, שגם הפכה את האהבה שלה לאימפריה של חסד

מתמלאת בכל טוב סלה והבטן מתאמצת למצוא עוד קצת מקום.

ואחר כך סיליה מגישה לי קפה כי לזה בכלל הגעתי, אבל עם הקפה צריך כמובן מעמולים ועוגיות ו"אולי קצת פירות? יש אפרסקים טובים של תחילת העונה!". וכשאת מתחילה למחות בקול, חוששת ברצינות שממש כמו פו הדוב שהגיע לטעום משהו אצל חברו הטוב שפן ולא הצליח לעבור בפתח היציאה גם אני איתקע איפה שהוא במשקוף הדלת, סיליה מתחילה לארוז לי דברים. "אל תדאגי, את לא חייבת לגמור הכול, זה בסדר, אני מכינה לך את זה לקחת הביתה. הנה תביאי גם לבעלך, שיהנה, וזה לילדים שיתפנקו".

ובזמנים כמו עכשיו, כשהחיוך לפעמים קצת נתקע ומתקשה לעלות על הפנים, הביקור אצל סיליה ממלא אותי בכל טוב. הוא מזכיר לי שוב שיש כל כך הרבה טוב בעולם, יש אנשים נפלאים מסביבי, נותן לי כוח לחזור ולהתחבר לצד המואר של החיים. ●

כששכנה שלה קיבלה כוויה קשה - אז כמובן שסיליה שלחה לה ללא הפסקה מאכלים בזרם רציף ישר מהמטבח השמח והידיים המבורכות. והכול בפשטות כזאת, וכשאני שואלת אותה איך היא מספיקה היא לא מבינה את השאלה. "עולם חסד ייבנה", היא אומרת לי, "העולם עומד על חסד, וזה הדבר שאני הכי אוהבת לעשות. כשאוהבים משהו פשוט עושים אותו..."

שניים-שלושה-עשרים סלטים

מכאן ברור שכשסיליה מזמינה אותי לביקור על "כוס קפה", אני מתייצבת בלב חפץ. יודעת שכוס הקפה תהפוך בעצם לארוחה קטנה, "כי את כבר פה ומישהו צריך לפנק אותך". אז השולחן מתמלא בשניים-שלושה-עשרים סלטים שבמקרה היו לה במקרר, והיא רק תחמם משהו על הכיריים, ועוד משהו שכבר עומד שם, ולמה לא לטעום תבשיל כל כך מוצלח? הצלחת שלי

יש נשים שמדברות מטבח. האוכל פשוט זורם להן בוורידים, בדם, הדבר שהן הכי אוהבות בעולם זה לבשל ולהאכיל, לעמוד במטבח ולמלא אותו במטעמים תוצרת בית, ובכל רגע נתון המקרר מלא כל טוב בכמויות של מסעדה. דרך אגב, אני ממש לא כזאת. אולי פעם, כשהייתי צעירה מאוד ורק גיליתי את נפלאות הבישול, בעיקר על רקע האוכל הקיבוצי המוסדי שעליו גדלתי - הייתי באיזה אטרף כזה של זמן מטבח איך סופי. אבל ברגע שזה הפך למקצוע - נו, לא מכירה הרבה מורות למתמטיקה שמגיעות הביתה ומתחילות לכתוב תרגילים על הלוח...

אז מזל שיש חברות כמו סיליה, שממלאות את העולם באוכל נפלא. סיליה היא לא רק בשלנית בחסד עליון, היא גם אישה של חסד שדואגת לכל מך ונדכה. אם יש יולדת - סיליה תשלח לה ארוחת בוקר מפנקת ועוגות לשבת, אם יש שמחה - סיליה כבר על העוגות והפטיפורים, ממלאת את המקפא לכבוד השמחה.

תבשיל בשר ריחני עם חמום ופאפלים

6 דקות

4 דקות

15 דקות

10 דקות

הנה דוגמה נפלאה לאוכל הטעים של סיליה. הבשר רך וממשי נמס בפה, גרגרי החמום מעניקים סמיכות וגוף למנה והפאפלים צבעוניים ויפים במיוחד. הכול יחד יוצר תבשיל יפהפה וטעים כל כך שקשה להפסיק לאכול. מגישים אותו על אורז לבן או קוסקוס.

• חצי כוס זרזרי חמום, מושרים במים במשך לילה	• 4 שני שום, חתוכות לפרוסות
• בצל גדול קצוץ	• כף גדושה פפריקה
• 3 כפות שמן זית	• מרוקאית מתוקה
• 800-1000 גרם בשר	• חצי כפית כחון
• בצלונים, לב הצל, צוואר או	• חצי כפית כורכום
• שריר (2, 22, 8, או 10) חתוך	• כף אבקת מרק בטעם אוף
• לקוביות	• מלח ופאפל
• 4 פאפלים צבאניים, חתוכים	• 3 כפות פטרוזיליה קצוצה

מבשלים את החמום עם הרבה מים בסיר לחץ או בסיר רגיל לריכוך - 40 דקות בסיר לחץ, שלוש שעות בסיר רגיל. מסננים.

מכינים את התבשיל: מחממים בסיר רחב את שמן הזית ומטגנים את הבצל על אש בינונית 10 דקות עד להזהבה תוך ערבוב מדי פעם. מוסיפים את הבשר ומגבירים את האש. מטגנים 3-4 דקות עד שהקוביות מזהיבות קלות. מוסיפים את החמום, השום וכל התבלינים. מערבבים, מכסים במכסה ומבשלים על אש בינונית כעשר דקות. מוסיפים נזולים עד גובה הבשר ומבשלים שתיים. מוסיפים את רצועות הפלפלים, מערבבים וממשיכים לבשל עוד שעה-שעתיים, עד שהבשר רך מאוד. מסדרים את התבשיל על אורז לבן, מפזרים פטרוזיליה קצוצה ומגישים.

צילום: שושי סירקיס

Yaakov Hagoel
Chairman of the World
Zionist Organization

Michael Lawler
United States
Congressman

Ofir Akunis
Israeli Consul-General

Nir Barkat
Minister of Economy
and Industry

Prof. Amir Yaron
Governor
Bank of Israel

Eric Adams
New York City Mayor

Moshe Lion
Mayor of Jerusalem

Amb. Gilad Erdan
Magen David Adom
Global President

Sharren Haskel
Deputy Minister
of Foreign Affairs

Micki Zohar
Minister of
Culture and Sports

Danny Danon
Israeli Ambassador
to the U.N.

Haim Bibas
Mayor of Modi'in-
Maccabim-Reut

Ellie Cohanin
Former U.S. Deputy
Envoy to Combat
Antisemitism

Hanan Friedman
CEO, Bank Leumi

Victoria Coates
Fmr. Dep. National
Security Advisor

Ditzia Or
Mother of Hostage
Avinatan Or

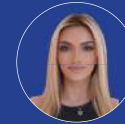
Orna and Ronen Neutra
Parents of
Murdered Hostage
Omer Neutra
ה'י"ד

Aviva Siegel
Captivity Survivor

Hadas Herskovitz
Wife of Fallen IDF
Warrior Yossi Herskovitz

Emily Austin
Journalist and Social
Media Influencer

Yisrael Ganz
Binyamin Region
Governor, Yehsa
Council Chairman

Sid Rosenberg
77 WABC Radio Host
US Holocaust
Memorial Council
Member

Benny Dreyfus
CEO of
Mifal HaPais

Adv. Avichai Kahana
Director-General
of the Ministry
of Aliyah and
Integration

Elan Carr
CEO of the
Israeli-American
Council (IAC)

Adv. Nitzana Darshan-Leitner
President of
Shurat HaDin

Chagit Leviev-Sofiev
President & CEO
Leviev Group USA

Emily Schrader
ILTV News Anchor

Yaron Lutz
CEO of the
Israeli Volunteer
Association

Eliana Passentin
International Desk
Director Binyamin
Regional Council

Nachum Segal
The Nachum Segal
Network

Kenneth Abramowitz
Founder of
savethewest.com

Tal Heinrich
Journalist

David Saada
CEO of Besheva

Rabbi Eli Babich
Senior Rabbi, Fifth
Avenue Synagogue

Tom Zadok
CEO, ILTV News

Zehava Gross Meydan
IDF Widows &
Orphans Organization,
chairwoman

David Ben Zion
Deputy Head of
Shomron Council
| Major (Res)
Paratroopers Brigade

Rabbi Binyamin Krauss
Principal, SAR
Academy

Malcolm Hoenlein
Vice-Chair Emeritus,
Conference of
Presidents

Itai Granek
CEO Ministry
of Heritage

David Finkler
CEO of
Jerusalem
Conference

Nili Shalev
CEO, Israel
Export Institute

Rabbi Yehoshua Fass
Co-Founder
of Nefesh B'Nefesh

Rabbi Moshe Hauer
Executive Vice President
Orthodox Union

Yaakov Katz (Ketzaiah)
Chairman of the Board
of Arutz Sheva

Morton Klein
ZOA National
President

The Strength of a Nation
Unity. Brotherhood. Solidarity

JERUSALEM CONFERENCE Weekend

IN NEW YORK CITY

May 16-18 | 2025
18-20 Iyar | 5755

Shabbat - Parade - Conference

Friday night dinner - register at Fifth Avenue synagogue website
Sunday conference after parade - register at the Jerusalem Conference in NYC website

